

L'Església és caritat

► Benet XVI està convençut que l'Evangeli no només s'anuncia amb la raó sinó també, i d'una manera particularment decisiva, amb l'amor. I vol que tota l'Església abraçi aquesta convicció, donant més importància i més dinamisme a les obres de caritat. Amb un document fruit d'una iniciativa molt personal —en llenguatge eclesialístic s'anomena un

motu proprio— titulat *Intima Ecclesiae natura* (és a dir, *la naturalesa íntima de l'Església*), el Papa es proposa especialment garantir la identitat catòlica d'institucions com Càritas, una responsabilitat que el Sant Pare recorda que recau directament en cada bisbe.

GLOSSA

Qui som en el pessebre del món?

Han passat les festes de Nadal. Molts pessebres ja han estat desmuntats i guardats fins al proper desembre. Alguns encara són al seu lloc a les llars familiars, esperant la festa de la Candelera per anar a parar a les capsas, embolicats en paper de diari, seradures, plàstic de bombolles... Una mare de família va escriure una reflexió sobre la constant vigència de les situacions del pessebre en el nostre món: «Hem deixat enrere Nadal i a moltes cases es va fer el pessebre. El portal amb l'estrella que il·luminava l'espai, el petit poble a la llunyania, l'àngel anunciant la Bona Nova als pastors, els Reis seguint l'estel per adorar el Messies... El pessebre és, avui, la rèplica del gran pessebre del nostre món. Maria i Josep són acompanyats per les persones que han perdut casa seva i truquen de porta en porta buscant acollida. Els pastors, ara, són molts i porten el sarró carregat amb la injustícia del treball perdut, alguns amb subsidi d'atur, d'altres sense, alguns mantenint l'esperan-

ça, d'altres desesperançats... i podríem continuar. Tot l'any tenim molt a prop el pessebre del món.»

Aquesta mare té ben clar que el pessebre és quelcom més que el record del passat. Que cada dia ocupem un lloc en el pessebre del món. Potser el lloc de l'hostaler que ofereix el que pot a la jove parella; potser el del pastor que rep la notícia i hi dóna una resposta generosa; potser el del soldat romà que s'ho mira tot amb escepticisme; potser el de l'home que pesca i porta la seva ofrena al petit infant desvalgut; o potser el de la dona que fila que ha perdut la feina... Per sortir de la crisi es necessita la complicitat de tots, l'esforç de tots, la generositat i el sacrifici de tots: dels qui governen els pobles, perquè ho facin amb honestat i justícia, i dels qui poden acollir i compartir, perquè siguin generosos i amatents. Tots en el pessebre del món que, com el de Betlem, «és un reflex de la llum eterna, mirall immaculat de l'acció de Déu, imatge de la seva bondat» (Sv 7,26).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

L'esperança del món és la família (i II)

És ben constatable que les famílies aguanten el teixit social en aquests moments de crisi tan brutal. Pares, avis, jubilats que donen estabilitat, ingressos una mica més fixos i sobretot recolzament i suport en moments de defallença, quan sembla que el futur es torna fosc i que potser no tindrem oportunitats de remuntar. És llavors i en moments de malalties greus, de suport per baixes de salut, etc. que retrobem el valor de la família, de la nostra particular família, que potser no és la millor de totes, però que és la llar on som i serem estimats i acceptats sense condicions, perquè som nosaltres, i perquè l'amor tot ho pot i tot ho venç. La família és el lloc natural de l'amor: entre esposos, entre padrins, pares i fills, cosins, ajudant els més febles... I per més que avui sigui tan distinta, i que algunes coses no ens agraden, podem tornar a valorar-la i retrobar-la. Novament ho hem constatat en les passades festes de Nadal, Any Nou i Epifania: quina sort tenir una família i com enyorem els qui ja han traspasat a la vida eterna! Quin goig poder estar junts i fer la vida units, per més que hi hagi alguna situació que reclama reconciliació i tornar a començar. Redescobrim la família com el santuari de la vida i de l'amor i donem gràcies a Déu per les persones concretes de les nostres famílies!

La família té un protagonisme especial en l'anunci de la fe i de la persona de Crist, com, de fet, el va tenir la Sagrada Família de Natzaret. «*Fer de cada llar un Natzaret*», difonia el nostre Sant Josep Manyanet. Un gran ideal de virtut i de comunió en l'amor. Crec que caldria ressaltar encara més el valor actual de la família de cara a la formació de la persona, una formació «integral» en tots els camps, sense oblidar l'ensenyament dels valors ètics i la religiositat fonda; igualment és molt important per a la transmissió de la fe a les noves generacions, perquè només uns pares i uns padrins que s'estimen i viuen la fe, poden donar a entendre, més enllà de teories, el valor que té a la vida tenir fe en Déu i caminar acompanyat pel sentit de l'existència, sabent que no acaba en el buit sinó en la plenitud feliç i l'eternitat que és Déu; i encara, en tercer lloc, el compromís en l'anunci de Crist a tots els que ens envolten. És per això que la família està cridada a tenir un paper molt rellevant en la Nova Evangelització.

Per tal que les famílies siguin actives de la Nova Evangelització calen compromisos concrets per sembrar llavors del Regne de Déu. Aquests compromisos podrien ser en una major comunicació a la família, i per tant menjar junts, pares i fills, almenys un dia entre setmana per dialogar; resar junts alguna oració o llegir l'evangeli del diumenge abans i comentar-lo a la manera de cadascú; tenir algun racó de la casa amb major silenci, amb una imatge religiosa devota. I certament el que ja sabem que és essencial i que ens fa créixer en la fe i en les ganes de transmetre-la: participar en la missa dominical, encara que no pugui ser de tots junts; i cuidar tot allò que signifiqui manifestar públicament i amb naturalitat la nostra fe cristiana; que sigui conegut dels parents i veïns que som catòlics i, ja que ens estimen i valoren, que també respectin i valorin que siguem cristians, ja que ells també se'n beneficiaran.

Per què no en parlem amb els de casa i ens proposem alguns d'aquests compromisos? Que aquest Any de la Fe ajudi totes les famílies de cara a assumir en la seva vida, amb urgència, el que som: evangelitzadors!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ESTEBAN LORENZO

Contes amb valors

L'editorial Edebé ha presentat l'aplicació *Contes amb valors* per a les plataformes mòbils d'Apple: iPad i iPhone —i aviat hi haurà la versió per a Android. Es tracta d'uns relats per a infants a partir de 2 anys, cadascun dels quals transmet un valor: la família, l'autoestima, la superació, l'amistat i l'amor. La descàrrega de l'App és gratuïta i inclou un conte de regal. L'Esteban Lorenzo és director d'Edebé digital.

Quines característiques tenen els contes?

Són històries interactives que tenen locució, música, animacions i jocs; per això són tan atractives per a nens i nenes d'aquestes edats. Les imatges són d'una gran qualitat artística i amb molta riquesa de detalls. Poden ser llegits i escoltats en català, castellà, anglès, francès, alemany, italià i portuguès.

Quin paper juguen els pares?

La gran novetat del projecte és, precisament, la Guia per a pares. Els pares han de saber que hi ha algú darrera del contingut i per això cada conte va acompanyat amb activitats i consells per facilitar la lectura compartida a pares i infants: són indicacions per abans, durant i després de la lectura. Els suggeriments pretenen enriquir el diàleg i la comunicació entre petits i grans.

Fareu aplicacions concretes per a la catequesi?

Sí, aquest any centrarem esforços en aquesta direcció. Estem treballant en noves aplicacions que permetin un apropament dels infants a la figura de Jesús i a la lectura dels Evangelis. Acabem d'editar una adaptació de La Bíblia per a petits, que ben aviat tindrem en versió digital.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Sant Agustí i la criatura humana a semblança de Déu que és amor

Sant Agustí contempla sovint la famosa triada «ment, verb i amor», és a dir, la ment, el verb o concepte engendrat per la ment i l'amor concomitant.

Però es té molt poc en compte una altra triada amb la qual Agustí contempla Déu des del punt de vista de l'Amor.

Segons aquesta nova triada, Déu és la comunió de l'Amant, de l'Estimat i de l'Amor. Si Déu és Amor, no pot deixar de ser comunió d'Amor: unitat de tres que són l'Amans, el que estima, el Pare; l'Amatum, l'Estimat, el Fill; i l'Amor, que uneix el qui estima amb l'estimat, perquè els projecta «un vers l'altre», més enllà d'ells mateixos. Agustí té un concepte molt vital de Déu: Déu és acció i relació; l'Amor és el motor i el resultat d'aquesta acció. Com diu el *Catecisme de l'Església Catòlica*, la unitat de Déu és trinitària per tal que Déu pugui ser Amor, en el qual l'un estima l'altre.

Sovint es diu que Agustí i Tomàs donen la primacia al conèixer i després ja ve l'estimar. Penso que les coses són més complexes en aquests dos autors del que sembla a primera vista. En concret, penso que el contemplatiu no l'hem d'imaginar fent un procés successiu, que comença amb el coneixement, després del qual ve l'estimació, sinó com un procés simultani —tendent, almenys, a la simultaneïtat— fruit d'una intel·ligència que estima o d'un amor intel·ligent.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats, cal, en primer lloc, explicitar l'objectiu.

Fa un anys semblava que l'espiritualitat acabaria sent una raresa. Però el reencantament del món està donant lloc a un model antropològic que supera els pressupòsits materialistes i creu en un ésser humà obert al Misteri.

El nou context cultural facilita la carta de ciutadania al cristianisme i li obre espais de diàleg amb el món postmodern. Ara bé, aquest diàleg no és fàcil. El segle XXI és més religiós, però no pas més cristià. Cal un diàleg sincer i respectuós, però també valent, sense eludir els temes conflictius, ja que els fonaments de les espiritualitats emergents no sempre coincideixen amb els principis de la fe cristiana.

El missatge de l'Evangelí continua sent vigent en un món dominat per la tecnologia; el repte és trobar la manera de comunicar-lo. També ha existit una voluntat de diàleg envers les altres maneres d'entendre el món i la transcendència. El cas més emblemàtic és la declaració *Nostra Aetate* (1965), del Concili Vaticà II, dedicada a les relacions de l'Església amb les religions no cristianes.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El primer do

Quan algú truca a la porta de l'Església perquè vol ser cristià o, per dir-ho més exactament, perquè confia que *se'l faci cristià* i per poder dir després, amb el front ben alt: «Sóc cristià per la gràcia de Déu», aleshores, després que aquesta persona s'ha identificat dient el seu nom, s'estableix un diàleg molt significatiu entre el qui desitja ser batejat i el ministre de l'Església que el surt a trobar. La primera pregunta que se li fa és aquesta: «Què demanes a l'Església de Déu?» I la resposta del qui es presenta és aquesta, tan senzilla i tan important al mateix temps: «La fe.»

Doncs sí, el do que espera rebre el qui vol ser batejat és el do de la fe. Certament que el qui demana aquest do ja tenia, en el més íntim del seu cor, la llavor de la fe, que li havia estat plantada gràcies a l'anunci de l'Evangelí que havia escoltat. Però, que aquesta llavor donés fruit calia, no només l'esforç personal i ascètic del qui fa passos vers el baptisme cristià, sinó que havia de ser obra de Déu, com tot el que afecta a la vida segons l'Esperit.

La fe, per tant, és el primer do que es demana, juntament amb el baptisme, del qual es diu que és «el sagrament de la fe». És el do que Déu dona al qui és batejat i que aquest rep en ser-li donada la gràcia de la filiació divina. El qui ha esdevingut fill de Déu pel baptisme viu de la fe. Viu de la fe, talment d'un do que ha de fer fructificar, al llarg de la seva vida cristiana, per la seva fidelitat al Pare del cel que, pel nou naixement baptismal, l'ha adoptat com a fill.

La fe, en aquest sentit, és com un pacte de fidelitat entre Déu i el batejat. Déu promet ser fidel com a bon Pare. El batejat promet ser fidel com a bon fill, sense apartar-se dels camins de la fe.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Agnès. Noia romana que morí màrtir en la persecució de Dioclecià (any 304) o en alguna de les persecucions anteriors. Poca cosa en sabem, però està documentada des de temps molt antics i era venerada i lloada des d'aquells primers temps. A Catalunya, a causa de la festa de sant Fructuós, la seva memòria litúrgica es trasllada al dia 22 de gener.

SANTORAL I LECTURES

- 20. ✝ Diumenge II de durant l'any.** Sant Fabià, papa (romà) i sant Sebastià, tribú romà mrt. (303), patró de Palma
 - 21. Dilluns.** Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259).
 - 22. Dimarts.** Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mrt. a València, nat a Osca (s. III-IV).
 - 23. Dimecres.** Esposalles de la Mare de Déu; sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora.
 - 24. Dijous.** Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església.
 - 25. Divendres.** Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (*Fets* 9,1-22).
 - 26. Dissabte.** Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I).
- **Diumenge** vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setmana breu: 12,12-14.27) / Lc 1,1-4;4,14-21.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor de Sión no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha. Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios. Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi favorita», y a tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiere a ti, y tu tierra tendrá marido. Como un joven se casa con su novia, así te desposa el que te construyó; la alegría que encuentra el marido con su esposa, la encontrará tu Dios contigo.

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Contad las maravillas del Señor a todas las naciones.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,5-11)

Hermanos:

Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos.

En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu. Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A este le han concedido hacer milagros; a aquel, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas.

El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como a él le parece.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,1-12)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea y la madre de Jesús estaba allí.

Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda. Faltó el vino y la madre de Jesús le dijo: «No les queda vino.» Jesús le contestó: «Mujer, déjame, todavía no ha llegado mi hora.» Su madre dijo a los sirvientes: «Haced lo que él os diga.»

Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dijo: «Llenad las tinajas de agua.» Y las llenaron hasta arriba. Entonces les mandó: «Sacad ahora y llevádselo al mayordomo.» Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llamó al novio y le dijo: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora.»

Así, en Caná de Galilea Jesús comenzó sus signos, manifestó su gloria y creció la fe de sus discípulos en él.

▶ Lectura del libro d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït i prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

▶ Salm responsorial (95)

R. *Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,5-11)

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi». Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora». Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui». Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques». Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei». Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor».

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi». Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora». Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui». Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques». Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei». Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor».

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

MISSA DIÀRIA (LMD)

mà, 236-250) i mr.;
de Mallorca.

Accés al
Breviari

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19.

■ **Dimarts**: He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28.

□ **Dimecres**: He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6.

□ **Dijous**: He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12.

□ **Divendres**: Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18.

□ **Dissabte**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 3,20-21.

tm.): Ne 8,2-4a.5-6.8-10 / Sl 18 / 1Co 12,12-30 (o més

COMENTARI

Els seus deixebles cregueren en ell

Fem un parèntesi en la lectura litúrgica de l'evangeli de Lluc, perquè avui se'ns proposa l'episodi de Canà que ens reporta l'evangelista Joan. I així, enguany, tenim una tercera manifestació de Jesús. Després de la manifestació del misteri de Jesús als mags a través de l'estrella; i després de la manifestació als jueus en les aigües del Jordà a través de la veu del cel, ara Jesús es manifesta als seus primers deixebles en un poblet de Galilea.

Les noces sempre han estat un moment particular en la vida de les famílies. És una ocasió de retrobament enmig de l'alegria i la festa. En aquell casament hi era Maria i també hi foren convidats Jesús i els seus deixebles. És la primera vegada que s'esmenta la mare de Jesús en l'evangeli de Joan, i ho és en un context de revelació.

En el diàleg entre mare i fill arran de la manca de vi percebuda per Maria sobta la resposta evasiva de Jesús. Aquest manifesta que no ha arribat la seva hora. Aquesta hora, en l'evangeli de Joan, és

l'Hora de la passió i de la resurrecció, quan es revela el misteri profund de la identitat divina de Jesús.

El camí vers l'Hora de Jesús està marcat pels signes que ell anirà deixant tot al llarg de la seva vida pública, que ajudaran als deixebles a recórrer el camí de la fe. El primer dels signes és el d'ofrir el vi millor, el dels temps messiànics. Tot brolla de l'aigua disposada en les piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació establertes en la Llei jueva. Aquesta aigua de la Llei antiga es transforma en el vi de la nova aliança. Un vi que, com reconeix el cap de servei, «és el vi millor». Perquè la novetat que aporta Jesús suposa un salt endavant en qualitat.

Així Jesús comença els signes que el duren fins a la Creu i manifesta la seva glòria; i els deixebles cregueren en ell. Aquesta tercera manifestació, dels darrers diumenges, ens mou també a nosaltres a una fe incondicional en Jesús, el fill de Maria, en qui es revela la glòria del Pare.

Recés obert d'Advent per als fidels d'Urgell al St. Crist de Balaguer

Dissabte 15 de desembre, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va predicar un Recés d'Advent per als fidels que participen a l'Escola de Formació Permanent del Bisbat, i obert a tots els fidels.

S'hi van aplegar una vuitantena de fidels, que van pregar junts els Laudes, i després l'Arquebisbe aportà dues reflexions, amb temps de silenci al mig, sobre «L'Esperança que ens salva». Una pregària comunitària al Santuari i el dinar de germanor amb cants de Nades, va cloure la trobada de preparació espiritual del Nadal ja proper.

Reunió del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics

El Consell diocesà per als Assumptes Econòmics es va reunir el dia 11 de desembre amb l'assistència de tots els seus membres, presidits per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric.

Es va fer efectiva la presa de possessió del nou membre del Consell Mn. David Codina, Secretari general, que actuarà com a Secretari del Consell, i la renovació de Mn. Ignasi Navarrí, nou Vicari general de la Diòcesi. Es van poder tractar els temes d'orientació respecte al balanç de l'any que està a punt d'acabar i les previsions per al pressupost del proper exercici del 2013, així com es van donar els dictàmens sobre afectacions diverses del patrimoni immoble de la Diòcesi.

50 anys de la ampliació de l'església de Sant Esteve a Andorra la Vella

El dia 26 de desembre de 2012, festa de Sant Esteve protomàrtir, la parròquia de St. Esteve d'Andorra la Vella (Principat d'Andorra) va celebrar amb tota solemnitat el 50è aniversari de la remodelació del temple parroquial, coincidint amb la festa del seu sant patró. Una remodelació que transformava la petita església romànica i l'ampliava transversalment amb una nova església, ben decorada i bella per a la capital del Principat. Fou beneït per Mons. Ramon Iglesias Navarrí i havia estat duta a terme pel llavors Rector Mn. Lluís Pujol —traspassat— i els qui hi van poder assistir ara, el llavors Cònsol Sr. Molné, amb el constructor que l'edificà Sr. Cervós. L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir una solemne Eucaristia que fou concelebrada pel Rector de la parròquia d'Andorra la Vella i Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries; pel Representant personal del Copríncep Episcopal i Vicari General de la Diòcesi, Mn. Josep M. Mauri; pel Vicari Episcopal Mn. Antoni Elvira; per tots els sacerdots diocesans i religiosos que exerceixen el seu ministeri al Principat d'Andorra i per molts dels preveres que van servir i col·laborar pastoralment a la parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella. Mn. Emili Villegas, fill de la parròquia d'Andorra la Vella i ordenat ben recentment de diaca, també hi va participar.

Un gran grup de fidels omplí el temple parroquial de Sant Esteve i participà activament en la celebració eucarística que va comptar amb la presència de l'Hble. Sra. Maria Rosa Ferrer, Cònsol major de la parròquia i de l'Hble. Sr. Jordi Ramon Minguillon, Cònsol menor, entre altres autoritats. A la seva homilia, Mons. Vives animà el poble fidel a viure amb intensitat l'octava de Nadal que l'Església celebra com si fos un mateix dia i exhortà a fer present el do de l'alegria, el do de l'esperança i el do de l'amor que el Naixement de l'Infant Jesús a Betlem porta, tot posant esperança i alegria allà on no n'hi hagi. L'Arquebisbe d'Urgell també glossà la figura de Sant Esteve, el primer dels màrtirs que mostra com el seguiment de l'Infant Jesús implica pels qui són creients una donació i entrega fins a donar la pròpia vida.

Tot recordant els màrtirs valents dels nostres temps, Mons. Vives envià una salutació i un record fet de comunió i solidaritat a Mons. Pere Casaldàliga, Bisbe emèrit de São Félix do Araguaia, al Mato Grosso del Brasil i català universal, que ha de romandre amagat als seus 85 anys per causa de les seves valentes i compromeses denúncies de les arbitrietats amb què són tractats els indígenes i pel seu posicionament a favor del retorn de les terres indígenes Marãiwatsédé als indígenes Xavantes, i li envià el suport dels Bisbes de Catalunya, dels quals és Secretari i portaveu Mons. Vives.

El Quinto, l'aportació social més quantiosa a Càritas Puigcerdà

El diumenge dia 16 de desembre es va celebrar el tradicional Quinto de Càritas Parroquial de Puigcerdà. Va tornar a tenir —tot i les circumstàncies que estem vivint— l'èxit a que ens té acostumats. La col·laboració de tota la Vila ho va fer possible —sobretot els comerciants que amb les seves aportacions fan possible que els lots tinguin

Mn. Grau anima les donacions per a Càritas

una qualitat molt alta— i als voluntaris i col·laboradors desinteressats que hi van ajudar molt.

La tarda va acompanyar i més de 230 persones sensibles als problemes socials hi van participar i tots junts varen gaudir d'una estona molt agradable destinada a ajudar a qui s'acosta a Càritas per demanar la seva ajuda. Cal dir que el Quinto és l'aportació més important que rep la Càritas Parroquial de Puigcerdà.

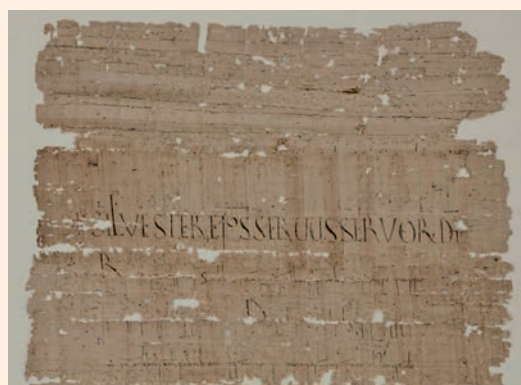

«Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil»

La butlla del Papa Silvestre II, obra mestra de Catalonia Sacra

El Museu Diocesà del Bisbat d'Urgell i el Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya han restaurat una butlla del Papa Silvestre II que es mostra al Museu de La Seu d'Urgell, i que amb altres 2 peces molt valuoses, la casulla de Sant Ermengol i el seu sarcòfag, van ser oficialment presentades amb el programa de les Diòcesis de Catalunya «Catalonia Sacra», a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell el dia 14 de desembre.

Es tracta d'una de les 10 butlles papals escrites en paper existents a Catalunya, de les 25 que encara es conserven a tot el món; i el proper 23 de febrer serà l'obra mestra convidada a les rutes turístiques de Catalonia Sacra. Mn. Benigne Marquès, especialista en l'obra farà una conferència sobre la importància d'aquesta peça, al Museu Diocesà d'Urgell. Es tracta d'un privilegi papal escrit en llatí sobre paper que data de l'any 1001, d'una gran importància històrica, legal i patrimonial. Aquest document, procedent de l'Arxiu Capitular d'Urgell i que s'exhibeix al Museu Diocesà de La Seu d'Urgell, està redactat i signat pel Papa Silvestre II, a petició del Bisbe Sal·la, i s'adreça a l'Església urgel·litana per concedir-li el privilegi d'immunitat i con-

firmar-li totes les seves possessions. Es considera com un dels documents fundacionals del Principat d'Andorra, a partir de la unificació de diversos comtats catalans, i també la carta de poblament d'alguns municipis catalans. Aquestes butlles són confirmacions de les propietats de la terra i esdevingueren una pràctica generalitzada, tant pels papes com pels reis, després que les terres havien quedat ja lliures de la invasió sarraïna.

Avui dia es conserven molt poques butlles pontificies; es tracta de papirs antics emesos pels

papes i escrits en llatí, que solien marcar a l'E-dat Mitja els límits territorials dels municipis i les propietats dels abats, dels bisbes i dels comtes.

En aquest cas, es tracta d'una de les 10 butlles papals escrites en paper existents a Catalunya, de les 25 que encara hi ha a tot el món. Les catalanes es troben repartides entre quatre municipis: dues a l'Arxiu Capitular de Girona; cinc a l'Arxiu Episcopal de Vic; una a l'Arxiu Capitular de La Seu d'Urgell, i dues a Barcelona, a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Les altres 15 butlles papals existents al món es troben a França, Itàlia i Alemanya.

La butlla de Silvestre II fou escrita en llatí el maig de l'any 1001, i les seves dimensions són de 270x72 cm.

Les butlles papals que es conserven a Catalunya tenen en comú que són de grans dimensions, i aquesta és, precisament, una de les més grans. Està escrita en llatí, en lletra curial antiga amb algunes influències de minúscula i en format de rotlle, amb el recto escrit en sentit transversal, deixant un marge superior d'uns 28 cm, un espai interlineal de 7 cm i amb un text de 38 línies.